

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419200249
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8419200249.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu D. W., so sídlom V. P. Z. O., U. Z. XX, B.-d'U. D. XXX XX, E. rA. organizačná zložka: D. W. V.y, so sídlom A. XX/.XXXX, XXX XX O., H.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanému S. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXX/XX, XXX XX Q., t.č. bytom E. XXXX, XXX XX D.-E., za účasti osobitného subjektu R. G. G. nU. W. R., so sídlom V. XX, XXX XX K., H.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátom JUDr. Roman Jurík, PhD., so sídlom M. Flengera 4, 940 01 Nové Zámky, o zaplatenie 1.883,83 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 8Csp/19/2019-99 zo dňa 18. septembra 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žaloba sa zamieťa.

II. Žalovanému sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

III. Osobitný subjekt má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil čl. 6, čl. 7 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 34, § 37 ods. 1, § 35 ods. 1, § 53 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 9 ods. 2 písm. l), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, § 151 ods. 3, § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca poskytol žalovanému úver na kúpu motorového vozidla na základe zmluvy č. XXXXX z XX.XX.XXXX. Žalovaný mal splácať úver v mesačných splátkach podľa E. plánu, ktorý bol súčasťou zmluvy, t.j. bol povinný zaplatiť 48 mesačných splátok vo výške 116,94 Eur splatných k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca v období od 20.10.2015 do 20.09.2019. Žalovaný podľa E. plánu zaplatil 28 splátok. Ďalšie v lehote splatnosti nie, a preto ho žalobca listom zo dňa 16.07.2018 upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru s príslušenstvom. Žalovaný na list nereagoval. Dňa 20.08.2018 žalobca odoslal žalovanému Vyhlásenie splatnosti úveru a výzvu na úhradu dlhu, keďže bol v omeškaní so splátkami dlhšie ako tri mesiace. Úver s príslušenstvom a súvisiacimi platbami v celkovej výške 1.883,83 Eur sa tak podľa žalobcu stal splatným dňa 28.08.2018.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že uzatvorená zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 a nasl. zákona č. 129/2010 Z. z. a zároveň zodpovedá definícii spotrebiteľskej

zmluvy podľa ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uviedol, že možnosť skúmať ex offio nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný na dosiahnutie výsledku stanoveného v čl. 6 Smernice Rady a na prispievanie k splneniu cieľa stanoveného v jej čl. 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Spracovateľský poplatok, ktorého zaplata sa žalobca domáha odráža spracovanie a náklady veriteľa za poskytnutý úver. V prejednávanej spore konštatoval, že vôľa žalobcu dojednať so žalovaným podmienky zaplata spracovateľského poplatku v rámci jednotlivých splátok je v rozpore s jazykovým vyjadrením zakotveným v čl. II. zmluvy, podľa ktorej bol spracovateľský poplatok definovaný ako poplatok „jednorazový“. Je teda nepochybné, že takto dohodnutý spôsob zaplata spracovateľského poplatku je objektívne spôsobilý uviesť žalovaného v právom postavení spotrebiteľa do omylu v otázke obsahu jeho subjektívnych práv a právnych povinností voči žalobcovi. Žalovaný tak v dôsledku uvedeného nemal presný údaj o správnej výške, počte splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov tak, ako to vyžaduje ust. § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že zmluva sporových strán neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 posledne citovanej zákonnej úpravy, a preto poskytnutý úver na jej základe vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný zaplatil žalobcovi sumu o 93,88 Eur vyššiu ako mal, a preto nebolo možné žalobe vyhovieť ani len čiastočne. Žalobca tak v konaní pred súdom prvej inštancie dôkazné bremeno o tom, že by povinnosť zaplatiť spracovateľský poplatok vo výške 197,68 Eur dojednal so žalovaným individuálne neuniesol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný bol v spore úspešným, právo na náhradu trov konania voči žalobcovi neuplatnil, a preto mu priznané nebolo. Osobitný subjekt bol v spore úspešný v celom rozsahu, a preto mu bol voči žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že s rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a považuje ho za nesprávny, nespravodlivý a vydaný v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona. Vo vzťahu k spracovateľskému poplatku uviedol, že z odôvodnenia súdu prvej inštancie nie je zrejmé ako konajúci súd posúdil zmluvné dojednanie o spracovateľskom poplatku, či toto považuje za neprijateľné alebo nie. Poukázal na to, že spracovateľský poplatok bol na základe dohody so žalovaným započítaný v jednotlivých mesačných splátkach, ako je uvedené v čl. II. Individuálnych podmienok Zmluvy o úvere a jeho výška bola stanovená v súlade s ust. čl. 19 Všeobecných podmienok úverovej zmluvy. Mal za to, že nárok na zaplata jednorazového spracovateľského poplatku mu vyplýva zo zmluvných ustanovení, pričom jeho dojednanie nemožno považovať za neprijateľné či v rozpore s dobrými mravmi. Spracovateľský poplatok je poplatkom v dôsledku zaplata ktorého bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver, čo znamená, že z jeho strany bolo poskytnuté plnenie v podobe obstarania a poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom tento poplatok súvisí s trovami pri uzatvorení zmluvy, prípravou a vypracovaním úverovej zmluvy, ako aj ďalších zmluvných dokumentov. Ďalej poukázal na to, že informácie o poplatku zároveň vyplývajú aj z Európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, ako aj zo Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. Namietal, že súd prvej inštancie však na tvrdené skutočnosti a predložené dôkazy neprihliadol a v odôvodnení rozhodnutia nie je zrejmé, či tieto pri rozhodovaní vzal do úvahy, prípadne ako tieto vyhodnotil a prečo na nich neprihliadol. Podotkol, že žalovaný bol oboznámený s obsahom zmluvy a s dojednaním spracovateľského poplatku súhlasil, pričom tento súhlas prejavil podpisom predmetnej zmluvy. Vo vzťahu k špecifikácii splátok uviedol, že podľa neho uzatvorená zmluva jasným a zrozumiteľným spôsobom upravuje údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z.. Poukázal na to, že zmluva taktiež rozlišuje jednotlivé splátky a poradie v ktorom sa budú priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, pričom všetky tieto informácie vyplývajú z Finančného plánu, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, a teda žalovaný v čase uzatvárania zmluvy disponoval všetkými zákonom vyžadovanými informáciami v súvislosti s poskytnutím a čerpaním úveru. V tomto smere taktiež poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a krajských súdov v totožných veciach, pričom namietal, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom neodôvodnil odklon od aktuálnych rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, aj napriek tomu, že na tieto poukazoval, rovnako sa v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal ani Finančným plánom. Mal za to, že súd prvej inštancie nevychádzal z objektívne zisteného skutkového stavu, v dôsledku čoho nesprávne právne posúdil predmetnú vec

a bez relevantných dôvodov posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti nesprávne a nepreskúmateľné. Vo vzťahu k trovám konania uviedol, že sa nezaoberal žiadnym spôsobom, či osobitnému subjektu vôbec vznikli výdavky, a či tieto sú dôvodné a účelné. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje rozsudok za nesprávny, nespravodlivý, nezákonný a arbitrárny. Žiadal, aby odvolací súd podanému odvolaniu vyhovel a rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná mu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania alebo alternatívne tento rozsudok zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň navrhol, aby mu súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

7. K podanému odvolaniu sa vyjadril osobitný subjekt tak, že z podaného odvolania nie je zrejmé, v čom bol procesný postup súdu nesprávny a ako tým súd porušil žalobcovu právo na spravodlivý proces. Keďže žalobca neuviedol žiadne nesprávnosti procesného postupu súdu, nemožno preto ďalej skúmať prítomnosť tohto odvolacieho dôvodu. Rovnako namietal, že žalobca výslovne neuvádza v čom majú spočívať nesprávne skutkové zistenia súdu. Podľa jeho názoru súd v odôvodnení rozhodnutia dostatočne jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom je dohoda na jednorazovom spracovateľskom poplatku chybná, prečo je potrebné ju považovať za neplatnú a zároveň neprijateľnú. K uvedenému dodal, že pre spotrebiteľské zmluvy platí vyvrátiteľná domnienka, že nie sú individuálne dohodnuté. Ďalej poukázal na jazykový výklad slova jednorazový s tým, že to, čo sa uplatňuje, vyskytuje a používa 48-krát nemôže byť jednorazové. Z právneho hľadiska potom platí, že sú tu prítomné dve navzájom si protirečiacie dohody, kde jedna hovorí o jednorazovom poplatku a druhá o poplatku v tej istej výške, ale splatnom na 48-krát. Takáto dohoda je nezrozumiteľná nielen pre spotrebiteľa, ale aj pre akéhokoľvek používateľa jazyka a jediným možným následkom nezrozumiteľného právneho úkonu je jeho neplatnosť. Ďalej uviedol, že právne posúdenie v zmysle ktorého je úver bezúročný a bez poplatkov je podľa neho správny a ďalšie skúmanie spotrebiteľskej zmluvy nepovažuje za potrebné. Vo vzťahu k pripusteniu zastúpenia osobitným subjektom uviedol, že súd prvej inštancie v tomto smere nepochybil, pričom správne rozhodol aj o trovách konania a poukázal v tomto smere na rozhodnutie krajských súdov v obdobných veciach. Napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, náležite odôvodnený, ktorý je podľa jeho názoru potrebné potvrdiť. Navrhol, aby odvolací súd vydal rozsudok, ktorým potvrdí rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalovanému a osobitnému subjektu prizná nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi.

8. Žalobca k vyjadreniu osobitného subjektu uviedol, že sa s jeho vyjadrením nestotožňuje a naďalej trvá na podanom odvolaní, ako aj dôvodoch v ňom uvedených. Podľa jeho názoru je z odvolania zrejmé, že porušenie práva na spravodlivý proces vidí v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nenapĺňa zákonom požadované predpoklady odôvodnenia rozhodnutia, čím sa odvolaním napadnutý rozsudok stáva nepreskúmateľným a arbitrárnym. Poukázal na to, že právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, čo jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a poukázal aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR či krajských súdov. Ďalej poukázal na to, že ani osobitný subjekt a ani strana sporu nemôže suplovať úlohu súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie. Skutočnosť, že osobitný subjekt vo vyjadrení k odvolaniu udáva dôvody, pre ktoré mal súd považovať spracovateľský poplatok za neprijateľný, nezhojuje nedostatočnosť odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Absolútne nesúhlasil so záverom osobitného subjektu, kedy z dôvodu rozpočítania spracovateľského poplatku do mesačných splátok by mal byť tento považovaný za neprijateľný. V zásade ide o výhodu pre samotného spotrebiteľa, ktorý nie je povinný uhradiť spracovateľský poplatok jednorazovo, ale uhradza ho postupne s mesačnými splátkami istiny a úrokov. Pokiaľ by sa individuálne na jeho rozpočítaní do mesačných splátok nedojednali, žalovaný by bol povinný uhradiť celý spracovateľský poplatok v jednej úhrade. Poukázal na to, že skutočnosť o rozpočítaní spracovateľského poplatku vyplýva zo samotnej úverovej zmluvy, ako aj z Európskych informácií o spotrebiteľskom úvere a zo Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. Rovnako trval na to, že postupom konajúceho súdu vo vzťahu k pripusteniu osobitného subjektu došlo k porušeniu jeho procesných práv, ako aj k vade konania, v dôsledku čoho je rozhodnutie súdu nespravodlivé a nezákonné. Na základe uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd podanému odvolaniu vyhovel a zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe vyhovie a prizná mu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania alebo alternatívne, rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň navrhol, aby mu bol priznaný voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. Osobitný subjekt k vyjadreniu žalobcu uviedol, že k odôvodneniu rozhodnutia sa už vyjadroval v predchádzajúcom podaní, a preto na toto svoje vyjadrenie v plnom rozsahu odkazuje. Naďalej trval na tom, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je odôvodnený plne v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p.. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu o porušení práva na spravodlivý proces uviedol, že sa domnieva, že ide o rozšírenie odvolacích dôvodov, hoci je potrebné pripustiť aj výklad, že žalobca tento odvolací dôvod upresnil včas posledným podaním. Zopakoval, že podľa jeho právneho názoru súd vec správne právne posúdil. Záverom poukázal na to, že pripustením právneho zastupovania občianskeho združenia, ktoré má postavenie osobitného subjektu sa súd nedopustil nesprávneho právneho postupu a ani neznemožnil žalobcovi realizovať procesné práva a neporušil teda jeho právo na spravodlivý proces.

10. Žalobca k vyjadreniu osobitného subjektu uviedol, že s jeho vyjadrením sa nestotožňuje, jeho závery považuje za nesprávne a mylné, pričom zotrváva na svojich vyjadreniach. Opätovne zdôraznil, že z odôvodnenia nie je zjavné ani ktoré skutočnosti predkladané sporovými stranami pokladal za sporné a ktoré za nesporné, akými úvahami sa pri rozhodovaní spravoval, ktoré dôkazy vykonal a ktoré nevykonal. Rovnako namietal, že súd prvej inštancie nebral pri vykonanom dokazovaní do úvahy predložené listinné dôkazy a tiež sa odklonil od aktuálnej judikatúry v súvislosti so splnením obligatórnej náležitosti § ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z.. Ďalej citoval aj rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. Rovnako opätovne uviedol, že nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia boli založené nedostatočným odôvodnením rozhodnutia súdu. Tvrdenie osobitného subjektu o neuvedení odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. považuje za nepravdivé a zavádzajúce. Opätovne namietal aj právne zastúpenie osobitného subjektu. Návrh na rozhodnutie odvolacieho súdu bol totožný s návrhom na rozhodnutie odvolacím súdom uvedeným v podanom odvolaní.

11. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietanou nepreskúmateľnosťou rozhodnutia, inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel odvolací súd k záveru, že táto odvolacia námietka bola naplnená, pretože v odôvodnení jeho rozhodnutia neboli dodržané náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p., nakoľko absentuje akékoľvek zdôvodnenie vyhodnotenia skutkového stavu a vykonaných dôkazov. Rovnako sa súd prvej inštancie nevyporiadal s tvrdeniami a dôkazmi predkladanými žalobcom a nevyporiadal sa ani s odklonom od aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k špecifikácii splátok.

16. Žalobca namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

17. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

18. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka bola naplnená, a to tým, že súd prvej inštancie síce aplikoval na predmetný prípad správny právny predpis, ale tento nesprávne interpretoval.

19. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že zo strany súdu prvej inštancie boli síce správne aplikované ustanovenia právnych predpisov slúžiace na ochranu spotrebiteľa, avšak v odôvodnení napadnutého rozsudku absentovalo odôvodnenie a úvahy súdu vo vzťahu k dôvodnosti ich aplikácie na predmetný prípad. Súd prvej inštancie len formálne uviedol, že ide o spotrebiteľskú zmluvu s odkazom na ust. § 9 a nasl. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľskom úvere a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom už bližšie neobjasnil na základe akých skutočností a dôkazov dospel k takémuto záveru. Odvolací súd považuje za potrebné na tomto mieste zdôrazniť, že definíciu spotrebiteľskej zmluvy zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) neobsahuje v § 9 a nasl., ale v § 1 ods. 2 (pozitívne vymedzenie) a ods. 3 a nasl. (negatívne vymedzenie). Ust. § 9 ZoSÚ vymedzuje obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, ktoré je tak možné aplikovať až vtedy, keď súd prvej inštancie dospeje k záveru, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, v prípade ktorej nie je ex lege vylúčená aplikácia tohto zákona. Z uvedeného tak možno konštatovať, že súd prvej inštancie v tomto smere zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou.

20. Rovnako sa možno prikloniť k naplneniu odvolacej námietky nepreskúmateľnosti vznesenou žalobcom aj vo vzťahu k ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože rovnako z neho nevyplýva aký záver prijal súd vo vzťahu k spracovateľskému poplatku. Súd prvej inštancie najprv správne pojednáva o možnosti ex offa preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, následne sa okrajovo venuje povahe spracovateľského poplatku, avšak absentuje akýkoľvek záver o charaktere uvedeného poplatku, t.j. či v zmysle prvotného pojednania o neprijateľných zmluvných podmienkach ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku alebo nie. Rovnako odvolaciemu súd nie je jasné, na základe akých skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru o absencii náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ, pretože len samotný spôsob dohodnutia zaplata spracovateľského poplatku nemôže byť dôvodom absencie uvedených náležitostí. V tomto smere tak absentuje v odôvodnení rozhodnutia vysvetlenie logického postupu prijatia uvedeného záveru. Rovnako odvolací

súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie síce aplikoval na predmetný prípad správny právny predpis, a to už spomínaný zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, avšak tento nesprávne aplikoval, nakoľko z odôvodnenia jeho rozhodnutia tiež nie je zrejme v akom účinnom znení aplikoval predmetný zákon. V bode 24. a 25. odôvodnenia súd prvej inštancie síce uvádza, že došlo k aplikácii § 9 ods. 2 písm. l) v znení neskorších predpisov (t.j. v znení účinnom ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie), avšak v čase účinnosti uvedeného zákona bola náležitosť - špecifikácia splátok upravená pod písm. k) a nie pod písm. l). Odvolací súd preto zdôrazňuje, že v ďalšom konaní bude potrebné odstrániť uvedenú nejasnosť, pričom obsah a náležitosti uzatvorenej zmluvy je potrebné posudzovať podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase jej uzatvorenia, t.j. v čase účinnosti zákona ku dňu 18.09.2015 a nie ku dňu rozhodovania súdom prvej inštancie.

21. Odvolací súd rovnako prisvedčuje podanému odvolaniu v tom smere, že v odôvodnení rozhodnutia sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach v prípade absencie špecifikácie splátok. Odvolací súd poukazuje na to, že rozhodovanie v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou napĺňa požiadavku spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, ktorý je vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p.. V systéme všeobecného súdnictva je najvyššou autoritou Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a v prípade aplikácie úijného práva Súdny dvor Európskej únie. V súlade s princípom právnej istoty sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej tak skutkovej ako i právnej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situáciách, keď existujú publikované rozhodnutia tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako i ďalších súdov Slovenskej republiky. Do uvedeného pojmu však nemožno zaradiť prax, ktorá je vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu, či v jednotlivom doposiaľ ešte nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/6/2017 z 06.03.2017).

22. K eurokonformnému výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uzneseniami sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018, pričom s uvedenými právnymi názormi Najvyššieho súdu sa súd prvej inštancie vôbec v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal, čo je v rozpore s ust. § 220 ods. 3 C.s.p..

23. Súd prvej inštancie tak náležite neodôvodnil svoje rozhodnutie ani vo vzťahu k posúdeniu obligatórnej náležitosti vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ vo vzťahu k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, v dôsledku čoho odvolací súd nemohol odvolaním napadnuté rozhodnutie ani potvrdiť a ani zmeniť.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a postupom podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku s tým, že súd prvej inštancie odôvodní aplikáciu ustanovení na ochranu spotrebiteľa na predmetný prípad, preskúma charakter a spôsob dojednania spracovateľského poplatku, rovnako preskúma či zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti požadované ZoSÚ (a to aj s prípadným vyporiadaním sa s odklonom od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, pričom bude potrebné vyporiadať sa aj s tvrdeniami, námietkami a dôkazmi sporových strán - následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodní.

26. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).